

A Szegedi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Szegeden, 2019. május 29. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A közokirat-hamisítás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2018. szeptember 19. napján kihirdetett **4.Bf.134/2018/3.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

vádlott neve vádlott

b ű n ö s

közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont] és hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §].

Ezért a bíróság - halmazati büntetésül - 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre

í t é l i.

A pénzbüntetés egy napi tételének az összegét 1.000,- (egyezer) forintban állapítja meg.

Az így kiszabott összesen 200.000,- (kettőszázezer) forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának Bjk.668/2016. számon bevételezett és 1. tételszámon nyilvántartott „Fahrzeugscheinheft” feliratú ideiglenes forgalmi engedélyt, valamint 2. tételszámon nyilvántartott „Nachweis” feliratú menetlevelet a hozzá csatolt gépjármű-felelősségbiztosítási kötvénnyel

e l k o b o z z a.

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.668/2016/3. tételszám alatt nyilvántartott 2 darab sorszám sorszámú, nemzetiség 1 honosságú forgalmi rendszám lefoglalását megszünteti és azokat a Külügyminisztérium Konzuli Főosztályán keresztül a kiállító hatóságnak megküldeni rendeli.

Kötelezi a vádlottat, hogy az eljárás során felmerült 156.654,- (egyszázötvenhatezer-hatszázötvennégy) forint bűnügyi költséget fizessen meg az államnak a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye: BV Intézet neve.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Szegedi Járásbíróság a 2017. november 27. napján kihirdetett 16.B.4620/2016/19. számú ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki közokirat hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont] és hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §]. Ezért halmazati büntetésül 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 1.000,- forintban állapította meg. Az így kiszabott mindösszesen 200.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy a havi részletek összegét egyezően 20.000,- forintban állapította meg. Kötelezte a vádlottat, hogy a pénzbüntetés első havi részletét az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap 15. napjáig, míg az azt követő részleteket minden soron következő hónap 15. napjáig fizesse meg a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának bevételi számlájára. Figyelmeztette a vádlottat, hogy amennyiben az egy havi részlet megfizetését elmulasztja, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a bűnjelekről is: a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.668/2016/1. tételszámon nyilvántartott „Fahrzeugscheinheft” feliratú ideiglenes forgalmi engedélyt, valamint a 2. tételszám alatti „Nachweis” feliratú menetlevelet a hozzá csatolt gépjármű felelősségbiztosítási kötvénnyel elkobozta, míg a 3. tételszám alatti kettő darab sorszám sorszámu, nemzetiség 1. honosságú forgalmi rendszám lefoglalását megszüntette és azokat a Külügyminisztérium Konzuli Főosztályán keresztül a kiállító hatóságnak megküldeni rendelte. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Szegedi Törvényszék a 2018. szeptember 19. napján kihirdetett 4.Bf.134/2018/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat az ellene közokirat hamisítás büntette [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont] és hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. §] bűncselekmények miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült 131.654,- forint, valamint a másodfokú eljárásban felmerült 15.000,- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú ítélet ellen az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, az első fokon elítélt vádlottnak az előbb írt bűncselekmények miatt emelt vád alóli felmentése miatt, a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a vádlott bűnösségének közokirat hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont] és hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §] történő megállapítása és vele szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.351/2018/1-II. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész a perbeszédében a vádlott terhére bejelentett fellebbezést annak indokolásával egyezően fenntartotta azzal, hogy a Csongrád Megyei Főügyészség 6.B.1560/2017. számú fellebbezésének indokolásából mellőzte a 3. oldal 1-3. bekezdését (mely szerint a törvényszék álláspontjával ellentétben a vádlott szavahihetősége szempontjából jelentősége van annak, hogy a vádlott az elsőfokú eljárásban valótlannul nyilatkozott a fia osztálykirándulásának időpontjáról).

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a másodfokon eljáró Szegedi Törvényszék az első fokú bíróság ítéleti tényállásának részbeni megalapozatlanságát csak részben küszöbölte ki azzal, hogy a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján azt a vádlott előéletére vonatkozó adatokkal kiegészítette, illetve helyesbítette. Az ügyészségi fellebbezés szerint az így módosított és helyesbített tényállás sem tartalmazza maradéktalanul a vádlott tudattartalmát megalapozó tényeket és emiatt a meglévő tényekből erre vonatkozóan a törvényszék téves következtetést vont le.

A téves jogi következtetés további oka, hogy a másodfokú bíróság helytelenül foglalt állást abban, a vádlott által becsatolt munkaszerződés bizonyítékként figyelembe vehető-e, és téves álláspontja alapján azt a bizonyítékok közül kirekesztette.

A törvényszék ifjú tanú 1 tanú vallomásáról azt állapította meg, hogy nem volt alkalmas a vádlott védekezésének a megdöntésére, illetve tanú 2 tanúvallomásának a megerősítésére.

Mindezen bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság az első fokú ítélet tényállását akként helyesbítette, hogy nem nyert kétséget kizáró bizonyítást, hogy a vádlott tudott az okiratok hamisságáról.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélőtábla a Be. 619. § (3) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmára figyelemmel a tényállást egészítse ki az alábbiakkal:

1./ A vádlott a vádbeli autómárka típusú személygépkocsit 2014. május 15. napján vásárolta meg külföldi magánszemély neve magánszemélytől, a gépjármű annak forgalmi engedélye és törzskönyve szerint akkor nemzetiiség 2 honosságú volt (elsőfokú bírósági iratok 17/I. és II. szám alatt csatolt, a vádlott által benyújtott iratmásolatok);

2./ A vádlott által a gépjárműhasználat jogszerűségének igazolására felhasznált német ideiglenes forgalmi engedély, menetlevél és nemzetközi felelősségbiztosítás a cég neve ország neve ban, város neve ben működő autószervezet kedvezményezett nevére szólt. A vádlott ezen autószervezetnél nem dolgozott, annak meghatalmazottjaként sem járt el (nyomozati iratok 33-36. oldal okmányszakértői vélemény és elsőfokú bírósági iratok: 5. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal tizenegyedik bekezdésében és a 15. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal negyedik és nyolcadik bekezdésében rögzített vádlotti nyilatkozatok);

3./ A cég neve cég a vádlott tulajdonában álló autómárka típusú gépjármű tulajdonjogát nem szerezte meg, annak nem volt üzembentartója, illetve azzal semmilyen jogi kapcsolatba nem került.

Az ügyészség álláspontja szerint e kiegészítésekkel az első fokú ítélet tényállásának részbeni megalapozatlansága kiküszöbölhető, és az így kiegészített tényállás alapján tényből további tényre - arra, hogy a vádlott a kérdéses okiratok hamisságáról tudott - a helyes következtetés levonható. A helyes következtetés levonásának eredményeként indítványozta a vádlott bűnösségének megállapítását a vád szerinti bűncselekményekben, megjelölte a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket és pénzbüntetés kiszabására, valamint a bűnügyi költség vádlott általi viselésére tett indítványt.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítéletábra az ügyészség fellebbezését alaposnak találta, ugyanakkor az előterjesztett indítványait nem mindenben osztotta.

A Be. 615. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén.

A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette, vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette.

Tekintettel arra, hogy a másodfokon eljáró Szegedi Törvényszék az első fokú ítéletet megváltoztatta, és az első fokon bűnösnek kimondott vádlott neve vádlottat az ellene közokirat hamisítás büntette és hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt emelt vád alól felmentette, a hivatkozott rendelkezések alapján megnyílt a harmadfokú eljárás törvényi lehetősége.

A Be. 618. § (1) és (2) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét vizsgálja felül, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatára eredményezett. A harmadfokú felülbírálat kiterjed továbbá az elsőfokú- és a másodfokú bírósági eljárásra, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Ezen kívül a harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

A harmadfokú felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva, feltétlen hatályon kívül helyezési okot eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le. Észlelte ugyanakkor, hogy eljárási szabályt sértett a másodfokú bíróság, amikor ítéletének rendelkező részében a bűnjelekről nem rendelkezett. A vádlottat felmentő határozata a bűnjelekkel kapcsolatosan az elsőfokú bírósággal ellentétes rendelkezést, vagy arra vonatkozó utalást sem tartalmazott, hogy e tekintetben az elsőfokú bíróság helyesen döntött („egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja”). Ez az eljárási szabálysértés azonban a harmadfokú felülbírálatra nem hatott ki, mert a már hivatkozott Be. 618. § (2) bekezdése alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről a harmadfokú bíróság hivatalból dönt. A Be. 671. § 12. pontja alapján az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozik az elkobzásról és a lefoglalt dologról való rendelkezés is.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás egyes részei a vádirati tényállás elemeinek a megismétlése, „átemelése”. Ugyanakkor az is egyértelmű, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a bizonyítékok mérlegelésén alapul. Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését, tagadó vallomását elvetve, tanú 1 és tanú 2 tanúk vallomását, valamint az ezt alátámasztó okiratokat fogadta el és értékelte bizonyítékként. Mindezen bizonyítékok egybevetéséből vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott tudott az okiratok hamisságáról.

A másodfokon eljáró Szegedi Törvényszék helyesen járt el, amikor a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az első fokú ítélet tényállását a vádlott előéleti adatait illetően kiegészítette, illetve a vádlott szavahihetőségének vizsgálata köréből mellőzte terhére értékelni azt, hogy utóbb hamisnak bizonyult nyilatkozatot tett a fia osztálykirándulásának időpontjáról.

Tévedett azonban a törvényszék, amikor a vádlott által a nyomozás során becsatolt munkaszerződést a bizonyítékok köréből kirekesztette. Ez a munkaszerződés bizonyítékként figyelembe vehető. A vádlott a valótlan tartalmú okiratot védekezésének alátámasztására, erre irányuló felhívás nélkül

bocsátotta a hatóság rendelkezésére. E hamis tartalmú okiratot sem a vádirat, sem az ítéleti tényállás nem tartalmazza.

A hamis okirat szolgáltatásával elkövetett hamis tanúzás büntette miatt a Btk. 272. § (3) bekezdése szerint a büntetőügy terheltje nem büntethető (EBH 2016.B.10.III.). A hamis tanúzás tekintetében fennálló büntethetőségi akadály miatt a büntetőjogi felelősség a magánokirat hamisítás vétségében (hamis magánokirat felhasználásának vétsége) sem állapítható meg (EBH 2014.B.14.II.).

Mindezek alapján az ítélet tábla az első fokú ítélet 5. oldal 5. bekezdésében írtakat nem tekintette mellőzöttnek.

A másodfokú bíróság ítéletének 2. oldal utolsó előtti bekezdésében azt állapította meg, hogy „a másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor az iratok tartalma alapján azt állapította meg, hogy tanú 1 tanú a vádlott védekezését a vallomásával cáfolta volna”. E vonatkozásban a másodfokú bíróság arra hivatkozott, hogy a tanú a büntetőjogi felelősség megállapítása szempontjából egyik releváns kérdés tekintetében sem adott konkrét választ.

Ezzel szemben az iratok tartalma alapján az állapítható meg, hogy a tanú arra nem emlékezett, hogy az iratokat, illetve a rendszámot az édesapja tanú 2 tanútól kapta volna, ugyanakkor azt állította, hogy nem fényképezett le semmit, neki sem küldtek semmit interneten, amelyre a vádlott hivatkozott. Állította, olyan képet biztosan nem kapott a vádlottól, amelyen a vádlotti vallomás szerint tanú 2 tanú is szerepelt (elsőfokú iratok, 19.sz. tárgyalási jegyzőkönyv, 3-4. oldal).

Mindezekből következik, hogy tanú 1 tanú vallomásának a másodfokú bíróság általi értékelése valójában a bizonyítékok felülmérlegelése. A felülmérlegelés folytán került a törvényszék abba a helyzetbe, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, amelynek eredményeként a vádlottat felmentette arra hivatkozva, hogy a vádlotti tagadó vallomással szemben csupán egy, azzal ellentétes tanúvallomás állt bizonyítékként a bíróság rendelkezésére.

A vádlott tudattartalmát érintően tett helyesbítés folytán vált részben megalapozatlanná a másodfokú bíróság ítélete.

A másodfokú bíróság által eszközölt felülmérlegelés nem volt törvényes, így az abból levont következtetés sem lehetett az. A helytelen ténybeli következtetés azonban a Be. 619. § (3) bekezdése szerint eljárva, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető volt.

Az előbb hivatkozott jogszabály hely alapján az ítélet tábla mellőzte az elsőfokú ítélet tényállásából a törvényszék által tett azon helyesbítést, hogy „nem nyert kétséget kizáró bizonyítást, hogy a vádlott tudott az általa felhasznált közokirat és magánokirat hamisságáról”. A harmadfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a másodfokú bíróság által a vádlott előéleti adataira vonatkozóan tett kiegészítésekkel - ily módon tekintette irányadónak. Más okból, de egyetértett a törvényszékkel abban, hogy mellőzte az első fokú ítélet tényállásának 3. oldal hetedik bekezdéséből azt, hogy a vádlott tudott arról, hogy az okmányok hamisak. A mellőzött részt a másodfokú bíróság tévesen az első fokú ítélet 7. oldal harmadik bekezdése részeként jelölt meg, ezt az ítélet tábla az előzőekben helyesbítette. A mellőzés oka pedig az, hogy a vádlott tudattartalmára vonatkozó megállapítások a következetes bírói gyakorlat szerint nem a tényállás, hanem a jogi indokolás részét képezik (BH 2005. 167.).

Az ítélet tábla a következők miatt nem osztotta a fellebbezésnek a tényállás kiegészítésére vonatkozó indítványát:

Az 1./ pont alatt felsorolt okiratokról a bíróság fénymásolatot készített, azokat a 17. sorszámú jegyzőkönyv mellékleteként kezelte, ezen a tárgyaláson azonban érdemi bizonyítást nem vett fel, az okiratokat sem ezen, sem a későbbi tárgyaláson nem ismertette. Így ezek az okiratok nem feleltek meg azon törvényi követelménynek, amit a Be. 619. § (3) bekezdése támaszt, mert nem minősülnek az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratoknak.

A 2./ és 3./ pontban indítványozottakkal kapcsolatban megállapítható, hogy azok valóban a bizonyítás részét képezték.

A 2./ pontot illetően az ügyészség átirata iratszerűen jelölte meg, hogy a vádlott a tárgyaláson elismerte, nem volt meghatalmazottja a cég neve cégnek.

A másodfokú bíróság által mellőzött, de a harmadfokú bíróság által az előbb kifejtettek tekintettel bizonyítékként értékelt hamis munkaszerződés is a bizonyítékok részét képezte az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége során (első fokú ítélet 5. oldal ötödik bekezdése).

A 3./ pontban indítványozott, a cég neve cég nyilatkozatára vonatkozó kiegészítés a nyomozati irat 57. oldalán lévő angol nyelvű tájékoztatás (Frontex jelentés), amelynek magyar nyelvű fordítását az elsőfokú bíróság a tárgyaláson is felolvasta (5. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal első bekezdése, illetve I. melléklete).

Ezt a jelentést az elsőfokú bíróság - helyesen - a vádlott terhére szóló bizonyítékként értékelte (első fokú ítélet 5. oldal utolsó és 6. oldal első bekezdése).

Az ügyészség által megjelölt iratok tehát a bizonyítás részét képezték, azokkal az elsőfokú bíróság a vádlott szavahihetőségét, illetve tudattartalmát illetően részletesen foglalkozott, ugyanakkor ezekre nem állapított meg tényállást.

Tekintettel arra, hogy ezeket a tényeket sem a vád, sem az első-, sem a másodfokú ítélet tényállása nem tartalmazza, a harmadfokú bíróság sem tartotta szükségesnek azt, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelését tényként átemelje az ítéleti tényállásba.

E bizonyítékok az elsőfokú bíróság mérlegelésének helyességét támasztják alá, mégpedig abban a körben, amelyben a vádlott szavahihetőségével és ezen keresztül az elkövetéskori tudattartalmával foglalkozott.

Azt az elsőfokú bíróság is tényként állapította meg ítéletének tényállásában, hogy a személygépkocsit a vádlott vásárolta meg és az általa bemutatott ideiglenes forgalmi engedély, valamint menetlevél hamis volt. A bizonyítékként értékelt Frontex jelentésre, a hamis megbízási szerződésre figyelemmel, amelynek valótlanágát maga a vádlott is elismerte, az elsőfokú bíróság okserűen következtetett arra, hogy a vádlott tudott az okiratok hamisságáról is.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat logikusan, ellentmondásoktól mentesen mérlegelte és megállapításai megfelelnek az iratokban rögzítetteknek, a vádlott büntetőjogi felelősségére levont következtetése is helyes volt.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság a vádlott bűnösségét megállapította a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző közokirat hamisítás büntetében, és a Btk. 345. §-a szerinti hamis magánokirat felhasználásának vétségében.

A büntetés kiszabása során enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlást, de csak kisebb nyomatékkal, mert az részben a vádlott magatartására vezethető vissza. Emellett további enyhítő körülmény az, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Súlyosító körülményként vette figyelembe a vádlott büntetett előéletét, ezen belül azt, hogy a vádlott korábban is hasonló jellegű bűncselekmény miatt volt elítélve. További súlyosító körülmény, hogy a bűncselekményeket két büntetőeljárás hatálya alatt, nem sokkal jogerős elítélése után követte el.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a Btk. 79. §-ában megfogalmazott általános és speciális prevenciók büntetési célok - a Btk. 80. § (1) bekezdésében írt büntetés kiszabási elvekre is figyelemmel - a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabásával is elérhetők.

Ezért a harmadfokú bíróság a vádlottat a Btk. 81. § (1) és (2) bekezdésben írt halmazati büntetésként a Btk. 33. § (4) bekezdése és a Btk. 50. § (1) bekezdése alapján pénzbüntetésre ítélte.

A pénzbüntetés napi tételszámát és az egy napi tétel összegét a Btk. 50. § (3) bekezdése alapján állapította meg, míg a pénzbüntetés meg nem fizetésére és szabadságvesztésre történő átváltoztatására vonatkozó rendelkezés a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy a törvényszék másodfokú határozata a bűnjelekre vonatkozóan rendelkezést nem tartalmazott, ezért azt az ítélet tábla pótolta. A hamis ideiglenes forgalmi engedélyt és a hamis menetlevelet a Btk. 72. § (1) bekezdés c) pontja alapján elkobozta, míg a két darab forgalmi rendszám lefoglalását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette, és azt a 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 88. § (4) bekezdése alapján a kiállító hatóságnak megküldeni rendelte.

A harmadfokú bíróság a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján - figyelemmel a Be. 617. §-ára és 184. § (2) bekezdés f) és 10. § (1) bekezdés 15. pontjára - megállapította a vádlott tényleges tartózkodási helyét.

Az ítélet ellen a Be. 458. § (3) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2019. május 29.

Dr. Harangozó Attila
a tanács elnöke

. Cserháti Ágota

előadó bíró

Sefta Márta dr.

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bhar.I.706/2018/7. számú ítélete a mai napon jogerős.

Szeged, 2019. május 29.

Dr. Harangozó Attila
a tanács elnöke